

Můj přítel yeti

Jiří Žáček

Někdy mě v noci
navštěvuje yeti.
Ve dne se nikdy neodváží blíž.
Bílá srst voní dalekými světy.
Ty o něm nevíš,
ty už dávno spíš.

Přišel sem pěšky?
Nebo přijel drahou?
Možná jich světem bloudí mnohem víc.
Prohlíží si tě,
voňavou a vlhrou,
a potom teskně vyje na měsíc.

Přechází bytem, rádio ho vzruší,
z lampy má hrůzu.
Už ho dobře znám.
Mlčíme spolu v esperantu duší.
Někdy mám pocit,
že jsem to já sám.

Někdy mě v noci navštěvuje yeti,
můj přítel yeti
u mě hledá skrýš.
Vykouří se mnou dvě tři cigarety
a zmizí do tmy.
Co ty o něm víš...

Když byl Pepa ještě mladý

Jaromír Nohavica

Když byl Pepa ještě mladý,
nevěděl si s ničím rady.
Chlastal pivo, jedl ovar,
byl duševní polotovar.
Na všechny se blbě tlemil
a pak jednou přišel Emil.
Vzal si Pepu pěkně stranou:
"Pepo nemáš na vybranou,
podívej se do zrcadla,
toho špeku, toho sádla."
Dále dodal tichým hlasem:
"Zaprvé je konec s masem."
Přidává hned druhou radu:
"Jestli nechceš zůstat vzadu,
jabko, rajče, žitný klíček
tot' tvůj nový jídelníček."
Pepovi jde hlava kolem,
sedí za kuchyňským stolem,
celý dům už dávno chrní,
Pepa zkouší klíčit zrní.
Sedí jako na jehličí,
vyklíčí či nevyklíčí?
Vyklíčilo, Pepa jásá
a rovnou to zrní spásá.
K tomu rajče, sklenku mlíka,
podívejte na Pepíka!
Je to Pepa nebo není,
před očima se nám mění.
Bavit se s ním není hanba,
hlava Havla, tělo Ramba.
Strejda Emil kývá hlavou
a to vše tou zdravou stravou.

David a Goliáš

Jiří Voskovec a Jan Werich

Lidi na lidi jsou jako saně,
člověk na člověka jako kat.
Podívejme se na ně,
musíte naříkat.
Obr do pidimužíka mydlí,
domnívaje se, že vyhraje.
Klidně sedme na židli,
čtěme Bibli, tam to všechno je.

Samuelova kniha nám povídá,
jak na žida přišla veliká bída,
jak ti bídní Filištiní
válku vést nebyli líní,
až potkali Davida.
David šel do války
volky, nevolky,
Z velké dálky
nesl bratrům homolky.
V pochodu se cvičil v hodou.
Dal si pro strejčka Příhodu
tři šutry do tobolky.

Hej, hej,
kam se valej.
Vždyť jsou malej!
Takhle Goliáš ho provokuje.
David slušně salutuje.

Když mu ale obr plivnul do očí,
David se otočí,
prakem zatočí.
Když začínáš,
no tak tu máš.
Byl jsi velkej
já měl kuráž.
A jakej byl Goliáš.

Emanuel Frynta

Ježek

Z ničeho nic nám zmizel ježek,
čert ví, kam on mohl běžet.
To znamená, že Anežka
a já jsme tedy bez ježka.

Útěk byl zřejmě bleskový,
já mu jich nandám, ježkovi!
Zmizí a člověk zamešká kdeco,
a čeká na ježka.

No, ty jich ale schytáš ježku,
mělo by se jít pro Anežku.
Ta ovšem o tom ježkovi,
už asi taky těžko ví.

Myslím, že počínaje dneškem,
už se s ním neshledáme, s ježkem.
Ta příhoda se očím znalce,
může zdát vycucaná z palce.

Ve skutečnosti ale není,
protože vznikla z potěšení,
nad tím, že až má mnoho vad,
člověk se liší od hovad,
i tím, že umí skloňovat.

Jaroslav Seifert

Hora Říp

Viděl jsem hory plné ledu,
však zpívat o nich nedovedu.

Jiskřily dálky nad hlavami
jak bledě modré drahokamy.

Jímala zavrať při pohledu,
zpívat však o nich nedovedu.

Když ale vidím na obzoru
uprostřed kraje nízkou horu,

na nebi mráček běloskvoucí
- přestane srdce chvíli tlouci.

Oblaka letí v klasech zralých
a koně dupou po maštalích.

V panácích jsou už všude snopy
a svatý Jiří zvedá kopí,

aby je vrazil ve chřtán dračí,
a motýl spěchá po bodláčí;

a jako krůpěj na prstenu
třpytí se drobná kvítka rmenu.

Tu nemohu se vynadívát
a všechno ve mně začne zpívat,

zpívat i plakat. Maminko má,
jak je to hezké u nás doma!

Kytice

Karel Jaromír Erben

Zemřela matka a do hrobu dána,
siroty po ní zůstaly;
i přicházely každického rána
a matičku svou hledaly.

I zželelo se matce milých dětí;
duše její se vrátila
a vtělila se v drobnolistý kvítek,
jím mohylu svou pokryla.

Poznaly dítky matičku po dechu,
poznaly ji a plesaly;
a prostý kvítek, v něm majíc útěchu,
mateřídouškou nazvaly. -

Mateřídouško vlasti naší milé,
vy prosté naše pověsti,
natrhal jsem tě na dávné mohyle -
komu mám tebe přinéstí?

Ve skrovnou já tě kytici zavážu,
ozdobně stužkou ovínu;
do širých zemí cestu ti ukážu,
kde příbuznou máš rodinu.

Snad se najde dcera mateřina,
jí mile dech tvůj zavoní;
snad že i najdeš některého syna,
jenž k tobě srdce nakloní!

Popelka

Miloš Kratochvíl

Ze všech holek v naší čtvrti
je nejhezčí Ester.
Maminku má hodně přísnou
a je ze tří sester,
tatínek je popelářem -
takže je věc jasná!
Utrhl jsem tři oříšky,
ať je holka šťastná!

Třískla šutrem do oříšků
jednou, dvakrát, potřetí:
Ve dvou byla zdravá jádra,
z třetího prach vyletí...
Žádné boty, žádné šaty,
ani nitka zlatá!

Zuří Ester, zuří máma
a ještě víc táta.
Prskal vzteky, kulil oči,
zaplály mu tváře:
„Ty si budeš dělat šoufky
z dcery popeláře?!“
Tak skončila moje láska
k pohádkové nevěstě.
Popelář mě s kukavozem
honil dva dny po městě!